

00438

ב. מרכז/מ

ח' ח' י' ג' י' א'

רצוני לומר קודם כל شيء. מעריך מאד את מסבנת היזחח. כמו שונחננה בפרק היזחח פרטנית ועוצר את דרך מפעל היזחח לכל ארבעה, לבל טעלותיה זמור רוחחיה אף. מעריך מאד את חמימות היזחח שדיבוץ נאנו, בחדר עפנני החדרה מוקומות טוניות הנושאות כעוז, אנטנו ומאו, וחברות אנו. עם זאת גם לראות כן בפה חברית/בדידת, בזלם פנאוני, בפה הטעדרות, אנטו חקלאות, אנטו העשיה, אנטו ארגזן, אנטו אגוזות טאוצויזה. העדי שונחנו עותקים בו במו כל עניין שלנו יש לנו מה. פנים. יש לנו פנים מלמי פנים ויש לנו פנים מלמי חוץ. זאננו מלמי חוץ ערבו תפייר, חוץ בא בטהר, חוץ לא בטהר לאבא.

שונחנו אנטו ים או עצנו לחשוך מעולה, לחבורה טעולה, איננו צדיכים צאים פנים לשם או דמות הביאו שחוא. כבר פאחווריון. זאננו בזענו בטע זה לא מוט. אין לנו בשום פנים ואוון לחבוייש בעך הכל שונחנו אליו - ללא טפייר, בפה, ללא שמר של הטדרה טעלחת, ללא איזו חמיפוד הרשותי. שחוא נחלה בני כל איזה ולשון במלחת הזאת בטהוריים, שם מוגייטים בסרוכן ובשם המפזר על עטם ללא דאגה למשמעותם. איננו בחרנוביץ ובאותם סורקער-ההטדרה חמיגוטים שעלה בידינו לקיום העדרנו במערבה מחנה לא קמן, מחנה עגף, מזיעף, אפנום מפוזר, אבל גם פרוץ ביהיווחין בפתח, המאטראף לסכום מבזבז לטרוי.

זאננו מלכחה עניינו את המפעל הזה כטמלא. חובה בלא, עצנו, לא כטמלא. חובה כלמי אחרים. על כל פנים אין לאחרים שום גבורה לבוא אלינו בתבי'ועה, כיicum שעד עזורה קבלנו, הרבה מאד הזרענו כפעל חגי'ז חוץ. שלחנו חיילים למלחת. אבל עצם היובלם לשלוות אהחיילים חלה עלחה לנו במלחת. ואם אני שדבר על דרך חגי'ז לא בא כלמי חוץ איזנו מאיזו איזו כלל ועיקר בעין שיש בו מלאי חובה כלמי זה גוזמי חוץ. אבל במלאן איז חונחן בלא, עצנו איננו סופיעים כלמי חועלם האזון. וזאת יש לחעריך, מלחתה הvae מעת איזנו.

במאם הדרך. היא מראה אזהנה נראת הדרך בארכן להיות כאן לעם. היא מראה אזהנה במאם הדרך בגולן להחכמתה הנה. היא עוזלה טה לגולן זה עוזלה בגולן. אבל היא כנונה ליתום אפורה שאל החגיגות, אל מנוס עטירות כאשר לא חיו לנו בראשית היוזם. בטעם הרקענית בחולדותיה דוחנה לשוזם הזה האפשרות לתזמיון תזעה מדינית, ולהזמיין תזעה מדינית בזעם אל ג'זם כוחות קרבן כל איזם וLOSEN, בזעם אל איזם כל כוחות העם לכבשיםם על מאם ועל ח'יטם. קיומם של עמים אחרים, עמידם של עמים אחרים, מקרים של עמים אחרים בחריכתו של העולם, משבוגו על העולם, היוז שלוויים הרבה מזו במאם הלחמה, שלחתם שאתיה בדבר לבבי דידנו. כי קיומם נחוץ, יוצאים את כן אז אחריו בתזעם. בגין פסדו לבבי עמידם על קרלף ערבים גזרלים ומשמעותם, אבל לא איזם הערבים העודדים על קרלף אאלנו.

אבל גם אם נחעלם לרוגע, אילו אפורי היה בדבר, מהשואת הנוראה שבאותם במלחמה הצעיר, גם אם גסית לרוגע - זו שמי אפער לחכיהם טאבינו בעולם הזה פהו אז יותר בחרקינו ותאיין לפנינו אז לא המערכה האיזונית שלנו, גם אז האזרך אהיה ליעוזם להציגו אז בזעם, קודם כל להציגו אז מזיאתו, לכבודו לעצמו הגרכת ובבוד, היה לאין שפוד יוחר חפוך ויזהר בזעם ודוחק שאתיה מברך אז איזם עם שפוא. כי אנחנו עזדים במערב על עזם הכרונן כעט, ותנוון מיטיגים אה החברה הצעיר קודם כל בזעם ידינו, בזאת, הבניין שלנו, שאמא, ריבונות הפטון הלאום, שלנו בארכן ישראל. וזהו לידיך בך שנחינה לנו האפשרות להציגו אז אפר יארך. ואכן מושגך הגדוד לא מעם בשדה היעודת, ביאזר, בגיאוס השר, בגיאוס הדרע, בגיאוס הפטון, הפטון ירבע גזע, גם ע"י הדיאטורה העודדת שיארכן במלחמה הצעיר, החלוקות שלם האבור והעובד שלנו כמפע לכל ארץ מארצאות הפטון, מזוריים זעיראך ודרום פרט, גם ע"י פזעלים מארזעים, ע"י צומחים שונים בpeaterim, בחבש, באוריתראט. אבל כל חמאם הכלכל, הגודל הזה, אשר הוא היה בלי פס בזרכונו של דראם הממלכה באחר אפר לנו.

כל העוזרים בקדוח שאכלנו עוד לא מופרע כראוי, טען העוזר שבלנו מיהו איזה איזר ישראלי במלתחה היבש. והוא רצה מה שאלעמו אומנם היה בו כדי להבהיר אם היה מבלגי ומשער, מודע, ומאכני אנזאת. אבל אילו מאשר הוא לבדך לא היה זו דעתם פניהם כדי לטעין אם חועברת שמי' מבלגי ומשער, מודע, ומאכני, מודע ומאכני, מודע אל תמן פרטם אבל הוא מארח לאזותם, מארח לאזותם שבעם בה רצון לאזות, יצירתי מודעך ע"י צו לאזות, נארח כהן פועל גם מארח מטבח ומאכון לחמיה יב כל חזונות של עזודה, בכל חזונות של ריח ושל בינה, ואין הכרת ברצון לאזות, בכיוון לאזות, מאינטרא לאזות, מאינטרא לאזות, שמהברת כדי להזכיר אגניות לכל פרשות המאמרים החל מהתקדים, מודעים ומאכניים שבוצעו איזוט ואחד יט למלה רבע. כי רצון לאזות מחייב מטה למעלת מטה, רצון לאזות, במלחתו היברוניים המשמעות יצירה במערבה, מחייב קרבע של חיים, החברות מלאה ע"י החנידות לפען עמיד האזות, ואנכי הוד על מוקע לאזות גם על מיזוז החקלאי ותעשייתו שלנו, גם על המאמרים המודע, ומאכני שלנו. זה היה הגיאז לאבא, ולאפלה הרצות לאבא היו כל אחד המאמרים שלנו עזומים ספוררים, גנול, מפארה ובזען הטעון מטעורי סובייט להערכה ולביבוד, גם מזקרי סובייט להטקה מסדרת מדיניות חיוביות. זה שחררים את קרגנו זחרים אח-קרגנו בעם, זו שטעין את חועברת שכאן בארץ היבר זולד מוחש גרעין אל עם יהוד, היה טען האזות לאבא. כי זו היה מפעל הייחיד שבלודי, שבלודי רצון לאזות ובלודי, שטען לאזות ובלודי, הכרה לאזות שחי בחלתו המזינים והיה נחלתו מזינים לא כדבר/סופה, כי אם כך כי הדוחה אדישים לפטולות, כי זו היה מפעל הייחיד שטעין את דבר היוננו עם בארץ היבר, זיכום אין היבר מדיניות, מלבד מלפני חוץ מאינה דאגה על חועברת היבר, ל"ז, ישב מה, ארם. פוד לא מטעמי לטעמי שטענו שטענו על חועברת היבר, אך מטעמי פוד לטעמי עזות. בזודאי אמר עזם ביטים הקרובים, איזו איזה איזר נזכר נספה בבר בזעורה, איזם לא יכולתי להזכיר נספה, אבל גם סבל, שטענו, וכי יודע מה שטענו מטהון מטהון את חזראתה על לאב, נציג. ברית מוצאים על מפעלי מיאום במלתחה היבר, כי מטהון לא כל צבאי (זבוכין) המוציאים,

"עד חנוך של מטבחו הוא ערך אגדיזט כלשהו, פנים, וכבר השם יותר מהה. פנים טבלתי פנים אנחנו חביבים לא רק בגוון לטבה, אנחנו חביבים מהחדרים במטבחינו בזולח לכל עניין השירותים הלאום, אלה. גם כביהם אם אנחנו דזראים לחידוש שוקם חייזם, אנחנו גורסים לנו שוקם הזה לבן דרבנו ולבעל עטפיו. אין לנו מילה של הבנות ענף אחר מחורבנו של כל העכבים אם יחד נבניהם מוקם בכלל. כל העכבים גם יחד מחלשים ונחרבים בין שוקם בכלל. אם עולח שוקם חייזם, זה עליה למונת כל העכבים. אם הוא יורד בCOLUMN דוביים, COLUMN גאנזים, אז שליבו ישאנו וברוקט אט שוקם הזה. אמרו לנו אוניבר סoxicאים אוניבר מוחזע, מה היה עליינו הנשדים לנו ? הנפיזן חובייה שלא זו בלבד שהזעקה האנשי לא חלהיש אט עמדות הבתון אלנו, אלא, עד כמה שפוזר ומשודר יראה הדבר, החזאה טפעל חייזם בזולו חחצרא ענדונו בחזאת הבתון הפכימית. אוי איזר זאט בכל שיקול הדעת. אין להגיון בטבע מזח למסדרה הפרדזטמלה ומאזועה לחלוומע שבדי' לחש אט גאנז אריין להוציא אוניבר מוחזע. אבל זא איזר אט אוניבר זא אוניבר דזא כליאן של מוחזע, של מלוי חובה, של מתחזיט אט הייסז, הדבר חזא לברטה בכל חטקיי שעוי תעירזט. אינני מחר לעצמי למל טפעל אל פאניה מהחגיגות, אט חולדתו של טפעל הזה שלא באזירת אל מוחזע גאנז בישוג זברא זראזונה אל מוחזע לתחגיגות לאבא. אבל בעודר טפעל הזה האעדי לדבר שלא היה לנו עד בה בישוג אוניבר שוקם חייזם מוקדא חודש חודש סכום של 15,000 לא". לארבי הבתון. אינני יודיע אם חברים היונאים כאן COLUMN בקיאים בחולדות מתקני הרכזתי הבתון. אן רזאה לזרר לבט שזאי סבוז אטר בסוחו לא היה לנו בפירוש לתחזק מרכזיות של הבתון. זה עוז רחוץ מעד מלצעין אט כל מה שפאניא חייזם על ישוביין, על טקיזין, מושבזיז זעריז זארבי הבתון. מעהובנה חייזם שמעדרז בעזית הבתון בערך הפלטינה פזאי חחצרא זנשכלהה בתרבות הזדוז זלמרז האיזט לאבא.

אין זאת איזר כבודן שוניבר יקளיט בלא כל שבעון וללא כל מסדר לרזין בזוז זלהז זלהז איזם תעיזה. אריין להיזט פדר, התסדר

באותה תקופה, החדרה היה יכול לחתורה, אבל החלטה היה שארך את ריבוי בזירותו ללא כל גזען. אם לא מחייב מתייחס אל גזען, לא מחייב אל גזען, במשמעותו נזקיפים וזריכתם לחזיה המודען.

אבל חדרה הינה חיקוק דעה ע"י החערבות שבחוץ. הדרה זכורה לבודדים: חקדתו מושלמים, דרישת האיזיטים, והיפוס, כל המכובדים אשר הוותם המפעל הזה. עליינו לך לא כל אדריכלים אלא מחלקת מז הערבה המדינית שלנו. אחותה באה ממנה על סעול הגיאו של היזנוז הלאג'יסטי. וו' וא ממנה הצעה עליינו לקבל חלק מטערובת המדיניות שלנו. הטענה היא ממעין מעדות בקשר על ערוץ תניון. של הגיאו שבמוניהם מדינית. אל מולו היה לו פרך מדינ. חזון. לא היו מטענורים בזיהו אדריכלים לפוצען זו, להזכיר מעלינו או הנזיר, למולך או דמותו.

אבל אלה אריך לאיזו סדר לסתוך גזען ומוגדר מצדנו. וזה מוקענו מטריה לנטול לנטול לתוכים קשיטים אשר סאייאזונם המדינית גוזרת עליינו. אבל אם הוא אכן גזען יוביל לתה, אם לא "אבר" מפילה מפואת הצעיה. זה לא יחייב למונת רוחם של הבודדים המדינרים. זה יחייב לרשותם. ונקבע גזען בשליחותם במוערכם המדיניתם. אם נככל. זה כביכול לא רק בודד כל מה שעה מעתה החננדוות.

אפרה, שרבונו עמיינו כבד לא מועד. אבל הדבר שעשינו איננו דבר פזוריין ולא על שמיין. אם לא יחייב הדבר הינה כי, וו' גזען הוא מוגדר לנטול גזען על גזען להטפורר. גזען מילוטן שזר במלחתם במלחתם במלחתם. ימי כימ' במלחתם. סמייחון צריכת להחדרם מועד כל ימי מילוטן. זה לא היה מוגדר לאלה ידו במלחתם. אך לא לעוזם על פניו להיזו חלו' במלחמות, אך רוח איננה דשורם במלחמות. גם שמלחתם זאת מוגדרת אחור שלם ויארך במו שיארד, אך גם ממען מילוטן מוגדרת להיות חמיבת אדריכלים אשר מילוטן או הסליחה. אבל שלביה זכם מטאודזינה.

אפרה, שמיינו הי'בם אין ממען מפעל לסתום כוות' מוחזקה לנו. אבל כבאותנו אדריכלים מילוטן עמיינו הי'בם זאת לעצמו עליינו לדרכו ברור מה' שמעו אדריכלים. ענו ענו הי'בם לעצמו לקי'ם בקרמנצ'ו אם מלחמות גזען. זה איזו כל כשר מוניהם מלזיה אך ורק

במחנכים. אבל לא יוכן שבדרכו וזה ייחשב אשלוט לבלה, ואחרי, וזה יפארח. זהו חלוי גנו. אבל אנחנו מודים לנו גם לאוון מחנכים וראויין מהשגים שבדרכם כבאו בטהר עזם טהרי, טהר אינט מסורתיים וזה אינט סבונתיים. אם נפלנו אשלוט חבריהם בטעמם, ונפלנו חבריהם, הרינו חייבים לזכרם קדוש וגם לחבריהם שראו אותם בנהלים ולא עמדו פלכם בדררכם אלא עדרו הלאה, למלאו את הדריכו ע"י מחנכים חדשים. אם החעיבים אשלוט חבריהם, וחותמי עוז, אם נפל כוונת בזרכך תקעה זהה הוכרתו לעצם מהוורה, אנחנו חייבים לטעמם טהר עוז, לבזחון טהר הזיא, לאוון מהוורה, לאוון הנכנים טהר קריין, לאוון טהר הטוב טהר רגואן זאוז לחהרים שנסארו פושעים פועל, אנחנו חייבים להם חגבורה. אם עליה בידינו במאחאים מהוורה של המזון, מחנכים ישל הנזירות מודינית לכבוד עמדות, להקים ייחדות יהודיות, לדרגות סוציאליות של פיקוד, להגיש כתבי שוגען בזמן אחרון ביזור גם לסייע לאוון פוגען לטעמם להילך סוחרים שלנו, הרינו חייבים לקיים את הנכנים האלה בידינו. אנחנו לא נזבל לקיום אותם כל זעם בלט, פזע של מחנכים,

אפשר הזרם לא נסגר. אולי בחדרי השכל החנכים בחרשים החרוגים כל חולה מ-120 עד 150 איש ואשה, כמות זו מסדר קון אחד לעזם חמיאים וערשיים שהגדדו אליהם טעם. אבל חסום לזרע שחדבר לא נסגר. אנחנו איננו יכולים לאט את לבנו לשום לאוון המסדרים חבוראים, באטר כוחנו סוגבל, זהגיזול של הרוד האער בארכז וגט חספאנ הבודחים ע"י. אז מה עליהם שיפנה מבחן אין בהם כדי למלא את כל התפקיד. אבל אין כל ספק בדרבר שאנחנו יכולים לעזם הרבה יותר מזה שאנחנו עוזבים. ערנו של המפעל הזה הוא בשלמותו. אלה שמלאו את התפקיד לאוון חייעה כלפי היישום שווה יחסית ללחוץ על אלה שלא קלאזה. אנחנו נושים עכשו לשלב חזק במלחתו. פלוגה אך פלוגה יזקח לפרטקיהם. יש לנו כבר עכשו גאטלה חשע הטעיבות הזריזות, מען מה פלוגות אלסוח כוון בפיקוד יהודי. עומדיות ערץ ציון לפרטקיהם עוד שלש פלוגות לטמות, אולי לפנה אורה של חוויה. עומר גזרד שלם קרוב לוודאי אף הוא ערץ יצאה לאירופה. אולי אצלו

פלוגה יזקח לפרטקיהם. יש לנו כבר עכשו גאטלה גאטלה חשע הטעיבות הזריזות, מען מה פלוגות אלסוח כוון בפיקוד יהודי. עומדיות ערץ ציון לפרטקיהם עוד שלש פלוגות לטמות, אולי לפנה אורה של חוויה. עומר גזרד שלם קרוב לוודאי אף הוא ערץ יצאה לאירופה. אולי אצלו

הערב זהה ייפען אך יזהר כי הוא מתקבל עכאיו הבהיר פונדריה לקרה
יציאתו לאירופה, האשרה אשר אפשר לו להופיע גם נרחב פה. לא מן
הנמנע שעם העברת החזית לאירופה יutm חרחוקות החזית מתחוץ אירופה
מהו? אונחיתן לנקיודות הפליטה יזוזר שטח רחוב על עורף אשר גם
יחיימ זום. אידיון ממומים כאביהם העברת יתרות על תילו לאירופה.
אנחנו יודעים היטב מהז' שבילנו הצעה תזריב ארץ ישראל אונחיתן כאית
באירופה. לעת עתה זו, מזרדנות הגדולה מיחידה של פגיעה עם
שרידי חגולת אירופית. כאשר עטם דברנו על אלה, מינו מונחים
ומונחים אין בוחנו בנסיבות. כאשר אונחנו מדברים על זה עכיזו, לעיניינו
ובבדוח טلغיטה, על עזקה, על עידוד ושל דאגה, אם לא בזעם בינוינו
אשר איזה שודא לבין פליטים באיטליה, קלות ישראל באיטליה, הארץ
לעת עתה/^{היחידה} אשר חלק סנה נבסה ואנטאג'ה מודע, הרי זה אך ורק מזרדות
פלוגותינו. אונחנו יודעים שגם פלווה ופלואה שלנו באה לאירופה
זאת לקרה אפטרויו באלה, אפטרויו שייש בין האיזדים הלאיים
ביזוח לאמע הגוים לחיילו העבריות. אבל כל חרחוקות בזו בגבולות
ארץ, גם מתחום אונחה החיבון, כל הרקופ-נדור בזאת ממד הפלוגות
שלנו פוחתת מטה לנפיזותם קשים וגם לשבועם חסורים. רחוקות
מחבטים שלן, מונחים מהזמודות הפלזויים אונן, נחותות יותר לשירות
חלב של גורל הצבע, על החטויות הגורל האבאי, עוזרות טפיקוד לטיקוד
פלוגות אלו מחייבותם ביצור שהגבורה וחיזוק כדי להחזיק מעמד,
כדי לשמר על מוגדרן, כדי לאפס על ליבודן הפנימי ועל אמיין
היחידי השם הקבוצי. ובזום המשח חגורות לפלוגות הללו זה חז
הראשון.

אבל אין אונחו מוחקים בזה. הנזע המונדרות אינן
יכולה לשבוח אף ליום את החזון הגדול אשר חולל אונחה. חולל אונחה מתחזון
הגדול של הצעה לאומית עצמאית לעם היחודי בזאת הפלחה. ובהנו
לחיקות שהייה אחראונה לאפטרוי הטעמו, אפילו הטעמו מוגבלו של
ה חזון הזה. באננו אומר לאפטרוי הטעמו, איננו מחייב לזכור
שהטעמו כחונה. חי אונחון אסמן בסבוזם שבחינה אובייקטיבית, חי א
איננו כחונה עדין פארן הטעמי עלי אלח החולשים על
הטעמו. אבל אונחון פומרי דהארה הוא שונאי

הדא, אם החביבה לביניהם פוזר, האב האחורי לחתמיה יהודית אורה, גאייז דרבינט יינון לנו דבר, אייננו יודעים. (אם לא נחבע, בזורה, שלא לא כלות) אם נחבע, יתבן אמאז עז, לקרה זה אדריכת להיזון בפזוננה התצריבת האידיגית שלגנו מחשש החקיטה הקרויה ביזור. אבל התצריבת הראתנו וחותמיה הראתנו היינו משללים מבנים, ההכרזה הראתנו חאלzel כבונם אם לא חייהם באונייה של משך הרים, גאוירה של גיים מטורבר זומלך.

אנטיגן עזמדים כבר לאחר פרשת מושבנה פעוט של מסאי תידות האזירת הראתנו. ובראשו וראשו הזרנחת החביבה הראתנו בלבדי התחרירות העולם לא חיבחה לאחרים מלוי' הוותח היוגדים, יאנוביטים ולאומיטים. בזאת של התחרירות, עמלחת חלוויים בודהה חעלאות, אך מהזאת של התחרירות בחוץ ארבען של מושחים, הארבען התהונני הייחיד, ארבען אנטיגניים טרם לעם העברי, לייאוב הארץ בעקבות שאותורינגו. אבל אלה מתייחסת, מונגה וזה שאנו חנוך גיאסנו ומגידיים הוא מונה שייאוב אלינו. הוא מונגה שבאו יביא לנו הרבה בוחות. הוא שונת שבתו ואנו יונרים לשונינו. כפוף גודלה של טרען, טרען חלווי, טרען בוגין. זזדיין הדברים האלה לא ייעשו מאליהם. התפקיד חלווי וחבינה, גודול, שנדעד למונגה מוגדיםם לנו. בשונו לארע בדי' שיחמלא הוא מנייב. ואשה חכמת יסודית צעקה "חכמת יסודית ואהבה מצדנו וHackem יסודית" ואל גודוזון בריבוז. חכמת זה מלובד בית-דוד וחרדורן יאלאה מצדנו. אבל גודוזון בריבוז חכמת זה מלובד בית-דוד וחרדורן בחברת החל-חוץ הגדולהatura מלא, גכווזה בזאת אפרוריותם בביברות שבדאות מוקדים גדולים בדי' לחביב אום לדי' טיסות. וכל תחלה הגדולה מהם יען התחרירות בפעול הזה וואר באלו תוציאם מוחבה ועקרה מוחבת בזוחה גודולים וחשוביים, והשורה הראת עמידה לחזרה ועתירתו לשאה אה פרית לבניין התחרירות ולבניין בזוח אל מעמד העוזר, היוצר הארץ בעקבות שלחררי המלחמה.

בזורה, זה איזו עושה אם חיינו? יתהר קלים ופנטום. עטס מפעל הניזם פירוטו בתנאים הנזוכים ותחבון שזו מהיב, חזול שהוא סמייל כבר עטפיו, עזורה למשפחות, עזורה לחיילים התחרירות, וחייב רעל שזו סמייל לעתיד לבוא, כל אלה עושים אם עזוזתנו יותר קאה ויזהר.

פדרציה אוניברסיטאית לאיגום לבון הארץ. פאקס שונען עכשו
אנטנו מכוון עד זרף למחדרות. אבל אין לו מוקם להציגו לקונגרס
של פאיליה אם המחדרות לא תהיה בראאות. היא מינה בראשו בכל חקירות
השיא שלו. באחר רפו ידיהם אל המחדרות בזאת חוץ נכון עמלך,
גברת מרגומצ'ין. מאין הרשות מחיקות מאיין, מחייבים מטען נזנרים
וכויה לאחדה ביחס מחייבים מוחות לאבא, כאשר המחדרות לא ילו מטבח
או דעתם מלהדרן: חזרידה איזו מעלה אותו הסיום במדוז יפה אבוי עמד
קדם. אם אשודנו שבדף זה אשר החלנו לבזבוב ובתבוננו בברחיק
גדול ממנה, יראה כמה דב שיכור, עליו למכוב אותו עד תזמי.
זה דב היה לנו ייכתב את המחדרות לא מרים או ידה לנשוו איזו.

(אהמי דבר טיבאל)